COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 11.9.2024
COM(2024) 400 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

privind negocierile efectuate de Comisie în domeniul creditelor la export, în sensul Regulamentului (UE) nr. 1233/2011

1. Introducere

Regulamentul (UE) nr. 1233/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 noiembrie 2011 privind aplicarea anumitor orientări în domeniul creditelor la export care beneficiază de susținere oficială și de abrogare a Deciziilor 2001/76/CE și 2001/77/CE[1] prevede, în anexa I, obligația Comisiei Europene de a raporta Parlamentului European cu privire la negocierile privind creditele la export care beneficiază de susținere oficială. Prezentul raport vizează perioada cuprinsă între luna septembrie 2016 și sfârșitul anului 2023.

De la sfârșitul anilor 1970, **Acordul OCDE privind creditele la export care beneficiază de susținere oficială** („Acordul") este principalul forum pentru normele internaționale privind creditele la export[2]. Pe lângă normele generale privind operațiunile de credit la export, Acordul conține, de asemenea, „înțelegeri sectoriale" care acoperă norme speciale de finanțare pentru anumite sectoare industriale și tipuri de activități. În perioada vizată de prezentul raport, s-a ajuns la un consens cu privire la **modernizarea Acordului** (inclusiv alinierea normelor acestuia pentru o mai bună sprijinire a obiectivelor climatice ale Acordului de la Paris), proces care a fost lansat în 2020 și s-a încheiat cu succes în 2023. În plus, participanții la Acord au convenit, în 2021, **să pună capăt susținerii oficiale a creditelor la export pentru centralele de generare a energiei electrice pe bază de cărbune**.

În afara OCDE, principalele negocieri au avut loc în cadrul **Grupului de lucru internațional privind creditele la export** („IWG"), care a reunit OCDE și principalele economii emergente. Negocierile, lansate inițial în 2012, au continuat în perioada de raportare, însă au fost suspendate în 2020 din cauza lipsei de convergență cu privire la aspectele esențiale.

2. Evoluții în cadrul OCDE în cursul perioadei de raportare

Reglementare

Cele mai importante negocieri în materie de reglementare în cursul perioadei de raportare au vizat: acordul de modernizare a Acordului și de continuare a alinierii acestuia la obiectivele climatice în iulie 2023; și acordul din octombrie 2021 de interzicere a susținerii oficiale a creditelor la export și a ajutorului condiționat pentru exportul de centrale noi de generare a energiei electrice pe bază de cărbune și exportul de echipamente pentru centralele existente. Alte evoluții notabile în cursul perioadei de raportare au fost lansarea unei revizuiri a interdicției privind cărbunele în 2022, reforma dispozițiilor Acordului privind costurile locale și a ratei de referință a dobânzii comerciale (RRDC). O serie de alte modificări aduse Acordului sunt, de asemenea, menționate mai jos.

(i) Modernizarea Acordului și extinderea domeniului de aplicare al Înțelegerii sectoriale privind schimbările climatice (*Climate Change Sector Understanding* - CCSU)

[1] JO L 326, 8.12.2011, p. 45.

[2] În prezent, există 11 participanți la Acord: Australia, Canada, UE, Japonia, Coreea, Noua Zeelandă, Norvegia, Elveția, Turcia, Regatul Unit, și Statele Unite ale Americii.

În urma unei prime propuneri a UE din noiembrie 2019, participanții au convenit asupra unui cadru comun pentru negocierile de modernizare a Acordului în noiembrie 2020. Negocierile tehnice au început în noiembrie 2020, ajungându-se la un acord final în martie 2023.

Versiunea **modernizată**, care a intrat în vigoare la 15 iulie 2023, permite termene de rambursare mai lungi, de până la 22 de ani pentru operațiunile favorabile climei și de până la 15 ani pentru majoritatea celorlalte operațiuni. Toate țările sunt supuse acelorași norme privind termenele maxime de rambursare (fără a face distincție între țările din categoria I și țările din categoria II). Acordul modernizat oferă, de asemenea, mai multă flexibilitate în ceea ce privește profilul de rambursare (și anume structura termenelor de rambursare, care include frecvența, valoarea și tiparul rambursării principalului și plata dobânzii), necesitând în același timp o transparență sporită. În plus, ratele minime ale primelor pentru riscul de credit pe care agențiile de credit la export sunt obligate să le perceapă pentru asigurarea acestora sunt reduse (cu maximum 15 %) pentru operațiunile cu termene de rambursare mai lungi. În partea principală a Acordului, înțelegerile sectoriale privind infrastructura feroviară și structurile de finanțare a proiectelor au fost eliminate, întrucât au devenit inutile din cauza faptului că sunt mai puțin flexibile decât normele generale ale Acordului.

În plus, participanții **au extins domeniul de aplicare al CCSU** pentru a include proiecte legate de producția de energie durabilă din punctul de vedere al mediului; captarea, stocarea și transportul de CO_2; transportul, distribuția și stocarea energiei; hidrogenul și amoniacul curate; producția cu emisii scăzute; transporturile cu emisii zero și cu emisii scăzute; și mineralele și minereurile pentru energie curată. Această evoluție va contribui la creșterea impactului finanțării exporturilor asupra eforturilor de îndeplinire a obiectivelor climatice și a angajamentului asumat în cadrul Acordului de la Paris de a asigura fluxuri financiare coerente cu o traiectorie către o dezvoltare cu emisii scăzute de gaze cu efect de seră și rezilientă la schimbările climatice.

În cadrul modernizării Acordului, **Înțelegerea sectorială privind navele** (*Ships Sector Understanding* - SSU) a fost, de asemenea, reformulată pentru a deveni o înțelegere sectorială autonomă. (Notă: discuțiile privind reforma SSU au fost lansate în martie 2024.)

(ii) Interzicerea susținerii centralelor de generare a energiei electrice pe bază de cărbune

În iunie 2021, în cadrul unei reuniuni a participanților la Acord, UE și-a prezentat propunerea de revizuire a Înțelegerii sectoriale privind proiectele de generare a energiei electrice pe bază de cărbune [(*Sector Understanding on Coal-Fired Electricity Generation Projects*) CFSU – anterior, anexa VI la Acord] în vederea interzicerii creditelor la export care beneficiază de susținere oficială sau a ajutorului condiționat pentru centralele de generare a energiei electrice pe bază de cărbune, a furnizării de echipamente pentru aceste centrale electrice și a activităților conexe, cum ar fi mineritul și transportul cărbunelui pentru producerea de energie termică. Au avut loc și alte negocieri în cadrul unei reuniuni extraordinare a participanților, organizată în format virtual la 15 septembrie 2021. Participanții au ajuns la un consens în octombrie 2021, înaintea Conferinței Organizației Națiunilor Unite asupra schimbărilor climatice din 2021 (COP 26). Rezultatul contribuie la realizarea ambiției Uniunii de a atinge obiectivele Acordului de la Paris privind schimbările climatice.

Textul convenit, care constituie articolul 6 din Acord, conține o interdicție imediată a creditelor la export care beneficiază de susținere oficială sau a ajutorului condiționat pentru exportul de centrale noi de generare a energiei electrice pe bază de cărbune și furnizarea de echipamente pentru centralele existente. Acesta prevede, de asemenea, o serie de excepții. Se permite acordarea de susținere pentru centralele electrice care funcționează cu instalații eficiente de captare, utilizare și stocare a dioxidului de carbon (CUSC) sau modernizarea centralelor existente de producere a energiei electrice pe bază de cărbune pentru a instala CUSC, pe baza unui prag de emisii de 350 de tone metrice de CO_2 per GWh (sau a unor criterii adecvate similare enumerate în clasa de proiecte B, tipul 1 din apendicele 1 la Înțelegerea sectorială privind schimbările climatice). O a doua excepție permite recursul la susținerea pentru creditele la export pentru echipamentele de reducere a poluării sau a emisiilor în centralele existente, cu condiția ca aceasta să nu determine nici o prelungire a duratei de viață utilă a centralei, nici o creștere a capacității. În cele din urmă, noul articol 6 prevede că, în cazul în care, în viitor, vor fi dezvoltate și alte tehnologii eficiente de reducere a emisiilor de CO_2 decât CUSC, participanții să poată decide, prin consens, să permită susținerea acestora. Noul articol 6 a înlocuit CFSU, care a fost eliminat din acord.

(iii) Lansarea revizuirii articolului 6

Pe baza noului articol 6 și în contextul extinderii domeniului de aplicare al CCSU, în iulie 2022, UE a prezentat participanților un prim document de dezbatere privind revizuirea articolului 6 din Acord, cu scopul de a acoperi toți combustibilii fosili (inclusiv activitățile de minerit și transport al cărbunelui pentru producerea de energie termică, activitățile de explorare, producție, transport, depozitare, rafinare, distribuție a țițeiului și a gazelor naturale pentru sectorul energetic și generarea de energie fără măsuri de reducere a emisiilor). Acesta a fost urmat în noiembrie 2023 de o propunere care conține mai multe informații cu privire la o abordare. Propunerea UE prevede o interdicție cu excepții limitate, supusă unui mecanism solid de transparență și unei cerințe de a divulga orice susținere continuă, cu justificarea furnizării acesteia. Propunerea ar exclude, de asemenea, toate proiectele bazate pe combustibili fosili din CCSU. În prezent, aceasta este în curs de dezbatere de către participanți.

(iv) Reforma dispozițiilor privind costurile locale

În iunie 2019, UE a prezentat o propunere de majorare a cuantumului maxim al costurilor locale care ar putea beneficia de susținere în temeiul normelor Acordului. Propunerea a fost discutată de participanți în noiembrie 2019 și în martie și iunie 2020, moment în care exista un consens general cu privire la principiul asigurării unei mai mari flexibilități în Acord cu privire la această chestiune, dar nu cu privire la mecanismul propus inițial de UE.

În noiembrie 2020, UE a prezentat o propunere de compromis, care a sugerat creșterea nivelului maxim al susținerii acordate pentru costurile locale la 40 % din valoarea contractului de export (VCE) în țările din categoria I și la 50 % din valoarea contractului de export în țările din categoria II pentru toate sectoarele (cu excepția ASU și SSU) și păstrarea cerințelor de notificare prealabilă pentru costurile locale care depășesc 15 % din valoarea contractului de export neschimbate. Participanții au convenit în mod informal cu privire la propunere; au convenit, de asemenea, să elimine dispozițiile specifice privind costurile locale cuprinse în Înțelegerea sectorială privind proiectele în domeniul energiilor din surse regenerabile, al atenuării schimbărilor climatice și al adaptării la acestea și în domeniul apei (CCSU); și să

introducă o clauză de revizuire, care ar urma să aibă loc la trei ani de la intrarea în vigoare a noilor dispoziții privind costurile locale. Aceste modificări au fost convenite în mod oficial de către toți participanții prin procedură scrisă în 2021.

(v) Reforma RRDC

Negocierile privind reforma au început în cadrul celei de a 15-a reuniuni a experților tehnici din rândul participanților (*Technical Experts of the Participants* - TEP) din martie 2017. După o lungă serie de schimburi tehnice, participanții au convenit în mod oficial asupra unui text de reformă a RRDC la 15 iulie 2021, iar acesta a devenit aplicabil de la 15 iulie 2023.

Acordul include o metodologie revizuită pentru a determina ratele de bază (cu utilizarea a opt scadențe ale obligațiunilor de stat în loc de trei sau chiar a uneia anterior), un calcul armonizat al RRDC în diferitele înțelegeri sectoriale (cu excepția SSU și ASU, care au o metodologie RRDC separată) și introducerea unor dispoziții privind deținerea unei RRDC înainte de semnarea unui contract financiar. Revizuirea a stabilit, de asemenea, un comision de angajament obligatoriu pentru creditorii direcți.

În plus, ca urmare a întreruperii ratei de referință LIBOR în 2021, a devenit imposibil să se utilizeze metodologia recent convenită pentru calcularea noii marje RRDC (jumătate din media pe trei luni a randamentelor zilnice ale ratei swap pe 5 ani + 80 de puncte de bază). Pentru a aborda această chestiune, participanții au convenit – în contextul negocierilor privind modernizarea din 2023 – asupra unei marje fixe temporare de 100 de puncte de bază până la stabilirea unor norme noi sau până la 14 iulie 2024. În noiembrie 2023, experții au convenit să prelungească marja temporară cu un an (și anume până la 14 iulie 2025).

(vi) Reguli comune

Impactul economic negativ al pandemiei de COVID-19 a afectat, de asemenea, elaborarea normelor Acordului, astfel cum reiese din adoptarea unor reguli comune privind (i) amânarea rambursării în temeiul Înțelegerii sectoriale privind aviația (*Aviation Sector Understanding* - ASU) în 2021 și (ii) reducerea aconturilor, atât în 2021, cât și în 2023.

- Amânarea rambursării în sectorul aviației

În februarie 2021, UE a prezentat Secretariatului OCDE o propunere de regulă comună pentru reducerea impactului sever al crizei sanitare provocate de pandemia de COVID-19 asupra industriei aviației civile europene. Regula comună propunea să se permită participanților la ASU să ofere temporar susținere producătorilor lor de aeronave civile a căror activitate a fost amenințată de problemele de lichiditate pe termen scurt ale operatorilor și cumpărătorilor de aeronave și motoare noi având în vedere restricțiile legate de pandemie privind călătoriile internaționale. Regula comună a fost acceptată de participanți și a intrat în vigoare la 12 martie 2021. Aceasta a vizat perioada cuprinsă între 1 noiembrie 2020 și 31 octombrie 2021.

- Reducerea aconturilor

La 5 noiembrie 2021, participanții au convenit asupra unei reguli comune privind reducerea cuantumului acontului minim solicitat cumpărătorilor în cadrul operațiunilor în conformitate

cu normele Acordului. Măsura a fost validată de participanți ca o etapă urgentă și excepțională necesară pentru a reacționa la încetinirea creșterii economice cauzată de criza sanitară provocată de pandemia de COVID-19. Regula comună din 2021, în vigoare inițial până la 4 noiembrie 2022, a fost prelungită cu încă un an, expirând astfel la 4 noiembrie 2023. O regulă comună similară, având în vedere creșterea ratelor dobânzilor și persistența presiunilor inflaționiste, a fost convenită de participanți în decembrie 2023 și va fi în vigoare timp de un an.

(vii) Alte evoluții în materie de reglementare

O serie de termene în ceea ce privește revizuirile diferitelor înțelegeri sectoriale au fost modificate în cursul perioadei de raportare. În 2021, termenul de revizuire a înțelegerii sectoriale privind centralele nucleare (*Nuclear Sector Understanding* - NSU) a fost modificat până la sfârșitul anului 2023, iar trei termene referitoare la înțelegerea sectorială privind transportul feroviar (*Rail Sector Understanding* - RSU) (termenul de revizuire, clauza de încetare a efectelor și modificarea cerinței de sindicalizare pentru operațiunile din țările OCDE cu venituri ridicate) au fost modificate în 2021 până la sfârșitul anului 2023. (Notă: RSU a fost eliminată ca parte a modernizării. A se vedea mai jos.) În cele din urmă, termenul clauzei de încetare a efectelor prevăzut în Înțelegerea sectorială privind schimbările climatice (CCSU) aplicabil apendicelui III (Criterii de eligibilitate pentru proiectele de adaptare la schimbările climatice) a fost prelungit cu un an, până la 31 decembrie 2021.

O altă evoluție în cursul perioadei de raportare a fost încorporarea în Acord, în 2017, a Acordului privind primele pentru țările care fac obiectul valorilor de referință pe piață. În noiembrie 2016, participanții au convenit asupra acestui nou set de norme pentru țările cu prime de risc de credit în care finanțarea de pe piața privată este disponibilă în general (și anume țările care fac obiectul valorilor de referință pe piață).

În cursul perioadei de raportare, participanții au convenit în continuare asupra prelungirii cu doi ani a Acordului privind transparența creditelor AOD necondiționate, care a intrat în vigoare inițial în 2005. Acest lucru a avut loc cel mai recent în 2022, când acordul a fost prelungit până în decembrie 2024, când va avea loc o discuție privind permanentizarea sau prelungirea acordului pentru o perioadă mai lungă de timp.

Participanți noi

În cursul perioadei de raportare, Turcia (noiembrie 2018) și Regatul Unit (iunie 2021) au devenit participanți la Acord, numărul total ajungând la 11. Regatul Unit a devenit, de asemenea, participant la Înțelegerea sectorială privind creditele la export pentru sectorul aviației civile (Înțelegerea sectorială privind aviația).

Turcia a solicitat să devină participant la acord în septembrie 2017. Participarea sa la acord a fost convenită în noiembrie 2018, cu aplicabilitate imediată. Regatul Unit a participat atât la Acord, cât și la Înțelegerea sectorială privind aviația (ASU) de la începutul acestora în calitate de stat membru al Uniunii Europene. În urma ieșirii sale din Uniunea Europeană de la 31 ianuarie 2020, participarea sa a încetat. La reuniunile participanților la Acord și ASU din perioada martie 2020 - martie 2021, Regatul Unit a participat în calitate de observator. Regatul Unit a devenit participant atât la Acord, cât și la ASU în iunie 2021.

3. Grupul de lucru internațional privind creditele la export:

Context

IWG a fost lansat în 2012 ca forum pentru dialog între furnizorii din OCDE și din afara OCDE de credite la export care beneficiază de susținere publică, cu scopul de a conveni asupra unui set nou de dispoziții multilaterale, sub forma unor „orientări". IWG are 18 membri (cei 10 participanți de atunci la Acordul OCDE privind creditele la export care beneficiază de susținere oficială – „Acordul OCDE")[3] și Brazilia, China, India, Indonezia, Israel, Malaysia, Federația Rusă și Africa de Sud. Participarea UE la discuțiile IWG a fost aprobată de Consiliu la 26 noiembrie 2015[4].

Cu toate acestea, în pofida celor douăzeci de sesiuni de negociere ale IWG din perioada 2012-2019, nu s-au înregistrat progrese suficiente. Au existat divergențe mari cu privire la aspecte structurale esențiale, cum ar fi gradul de transparență necesar pentru a demonstra conformitatea cu eventualele dispoziții, precum și domeniul lor de aplicare. În cele din urmă, acest lucru a condus la decizia UE și a unui grup de alți membri ai IWG de a-și suspenda participarea la negocierile tehnice la 19 noiembrie 2020[5]. Deși suspendarea este temporară, până în prezent, nu au fost îndeplinite condițiile pentru a permite reluarea lucrărilor.

În cursul perioadei de raportare, au avut loc 9 reuniuni tehnice oficiale ale IWG: la Brasilia în 2016, la Washington DC și Beijing în 2017, la Roma, Haga și Luxemburg în 2018 și la Oslo, București și Brasilia în 2019.

Secretarul general și grupurile de lucru ale IWG

Membrii IWG au numit un secretar general cu scopul de a asigura un proces de negociere mai eficient și de a oferi o contribuție neutră. Dna Michal Ron din Italia și-a asumat responsabilitățile începând cu 1 septembrie 2017, pentru o perioadă de trei ani. Membrii au convenit, de asemenea, asupra succesorului acesteia, începând din 2020, dl Jian-Ye Wang din China.

Pentru a facilita pregătirea discuțiilor tehnice între reuniunile plenare ale IWG, au fost create mai multe grupuri de lucru cu privire la: susținerea oficială maximă de către stat și acont; costurile locale; termenele maxime de rambursare și profilul de rambursare; schimbul de informații; domeniul de aplicare; stabilirea prețurilor; și ratele dobânzii. De asemenea, au fost lansate discuții separate privind navele.

Negocierile au condus la o oarecare convergență cu privire la o serie de chestiuni tehnice. De exemplu, în cadrul celei de a 17-a reuniuni a IWG de la Luxemburg, discuțiile privind susținerea oficială maximă de către stat au înregistrat progrese graduale, părțile aprobând definiții ale noțiunilor de „valoare a contractului de export", „preț al contractului de export" și „valoare a contractului comercial". În cadrul celei de a 20-a reuniuni a IWG de la Brasilia din septembrie 2019, părțile au constatat o oarecare convergență în ceea ce privește termenele

[3] Australia, Canada, UE, Japonia, Coreea, Norvegia, Noua Zeelandă, Elveția, Turcia și SUA.
[4] https://www.consilium.europa.eu/media/23017/st14376-fr15.pdf.
[5] https://policy.trade.ec.europa.eu/news/eu-and-10-other-members-suspend-participation-negotiations-international-working-group-export-2020-11-19_en.

maxime de rambursare și finanțarea proiectelor. În plus, în cadrul discuțiilor privind transportul maritim, s-a constatat o convergență parțială cu privire la elemente precum cofinanțarea cu sectorul privat, data de început a creditului și costurile eligibile pentru susținerea oficială. Cu toate acestea, în niciunul dintre aceste domenii nu s-au obținut rezultate cu care membrii să fie total de acord.

În plus, și în mod fundamental, delegațiile nu au putut realiza o convergență semnificativă cu privire la chestiunile esențiale în discuție în cadrul negocierilor. Acestea se refereau la modalitatea de asigurare a transparenței condițiilor oferite în operațiunile privind creditele la export, pentru a demonstra conformitatea cu orientările; la existența unui domeniu de aplicare suficient de larg; și la necesitatea unui angajament față de standardele internaționale pentru sustenabilitatea datoriei. În pofida negocierilor intense, precum și a eforturilor creative și de bună credință ale Secretarului General de a intermedia compromisuri, a devenit clar, începând cu a doua jumătate a anului 2019, că nu este posibil un consens cu privire la aceste chestiuni.

Această incapacitate a participanților de a ajunge la un consens la nivel tehnic cu privire la chestiunile esențiale a fost semnalată pentru prima dată în cadrul celei de a 19-a reuniuni a IWG de la București din 2019. Printre altele, UE a subliniat necesitatea de a devia discuția de la nivelul tehnic la cel politic, pentru a se încerca depășirea impasului. Discuțiile informale ulterioare care au avut loc la Brasilia în septembrie nu au condus la niciun progres. La 21 ianuarie 2020, Consiliul Uniunii Europene a luat act de situație.

Reuniunea la nivel înalt a IWG

Următoarea reuniune a IWG a avut loc la nivel de ministru adjunct (director general), la 10 iulie 2020, pentru a discuta modalitățile de eliminare a diferențelor fundamentale pentru a debloca negocierile tehnice. Înaintea reuniunii, s-au făcut încercări de a se conveni asupra unui comunicat comun prin care să se aprobe calea de urmat cu privire la chestiunile esențiale. Cu toate acestea, nu s-a putut ajunge la un consens nici prin intermediul comunicatului, nici în cadrul reuniunii în sine.

Ca urmare a acestui fapt, un grup de membri ai IWG – Australia, Brazilia, Canada, Uniunea Europeană, Japonia, Coreea, Noua Zeelandă, Norvegia, Elveția, Turcia și Statele Unite – și-au suspendat participarea la negocierile tehnice ale IWG. Membrii respectivi au publicat o declarație publică privind situația la 19 noiembrie 2020[6]. Potrivit declarației, „după opt ani de consultare, pozițiile membrilor IWG rămân semnificativ divergente în ceea ce privește angajamentele privind […] problemele de bază”. De asemenea, s-a afirmat că membrii semnatari nu pot „justifica continuarea participării la negocierile tehnice IWG decât dacă și până când membrii își asumă angajamentele necesare la nivel înalt care vor permite reluarea negocierilor tehnice”.

Semnatarii declarației au precizat totuși că, „[p]e durata acestei suspendări a negocierilor tehnice ulterioare, vor rămâne dispuși să ia în considerare propuneri credibile, în special privind transparența, prezentate de guvernele membre IWG pentru a fi discutate la nivel de ministru adjunct”. De asemenea, aceștia și-au anunțat disponibilitatea de a evalua în viitor dacă condițiile pentru reluarea negocierilor sunt potrivite și de a lua în considerare o nouă reuniune IWG la nivel înalt la nivel de ministru adjunct, dacă circumstanțele o justifică.

[6] https://policy.trade.ec.europa.eu/news/eu-and-10-other-members-suspend-participation-negotiations-international-working-group-export-2020-11-19_en.

În acest context, Comisia și Consiliul au evaluat anual, la sfârșitul anilor 2021, 2022 și 2023, dacă au existat evoluții care ar justifica o nouă reuniune la nivel înalt pentru a discuta o posibilă reactivare a IWG. La fiecare dintre aceste revizuiri, s-a concluzionat că nu sunt îndeplinite condițiile necesare și, în special, că niciun guvern membru al IWG nu a prezentat propuneri cu privire la niciunul dintre aspectele esențiale. Următoarea revizuire este planificată pentru sfârșitul anului 2024.

Comisia va informa în timp util Parlamentul European cu privire la noile evoluții.